

200702202/1.

Datum uitspraak: 12 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/30176 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 28 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij brief van 23 juli 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, aan D. Turk van Vluchtelingenwerk Enschede naar aanleiding van zijn e-mail van 11 mei 2003 meegedeeld dat appellant is uitgeprocedeerd en Nederland dient te verlaten en dat hij niet voornemens is zijn standpunt hierin te wijzigen.

Bij besluit van 31 mei 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 februari 2007, verzonden op 1 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan geheel in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt appellant dat de rechtbank, door hem niet te volgen in zijn stelling dat het bezwaarschrift van 12 augustus 2003 tevens een aanvraag bevat, heeft miskend dat het bezwaarschrift zonder rechtskundige bijstand is geschreven en dat eruit blijkt dat appellant in het bezit wenst te worden gesteld van een verblijfsvergunning wegens schrijnende humanitaire omstandigheden.

2.1.1. De rechtbank heeft dienaangaande overwogen dat – samengevat weergegeven – het bezwaarschrift van 12 augustus 2003 blijkens zijn bewoordingen uitsluitend een verzoek om heroverweging van de brief van 23 juli 2003 behelst.

2.1.2. Hetgeen in de grief wordt aangevoerd geeft geen aanleiding dit oordeel van de rechtbank onjuist te achten. De grief faalt.

2.2. In de tweede grief klaagt appellant dat de rechtbank, door te bepalen dat de proceskosten dienen te worden betaald aan de griffier, heeft miskend dat appellant ter zake van het beroep geen toevoeging was verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand.

2.2.1. De rechtbank heeft bij brief van 23 augustus 2006 aan de gemachtigde van appellant onder meer verzocht om, indien wordt geprocedeerd met een toevoeging, een kopie daarvan aan de rechtbank te

zenden. Nu appellant stelt dat hij niet met een toevoeging heeft geprocedeerd en het rechtbankdossier daarvoor evenmin aanknopingspunten bevat, moet ervan worden uitgegaan dat het aangevallen onderdeel van het dictum op een vergissing berust. Hieruit volgt dat de rechtbank ten onrechte met toepassing van artikel 8:75, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht heeft bepaald dat de proceskosten dienen te worden betaald aan de griffier van de rechtbank.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient in zoverre te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling bepalen dat de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten rechtstreeks aan appellant worden betaald.

2.4. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 28 februari 2007 in zaak no. AWB 06/30176, voor zover daarbij is bepaald dat de proceskosten dienen te worden betaald aan de griffier;
- III. bepaalt dat de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten, begroot op € 644,00 (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) rechtstreeks aan appellant worden betaald;
- IV. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de Secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 192323091) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- V. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 214,00 (zegge: tweehonderdveertien euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

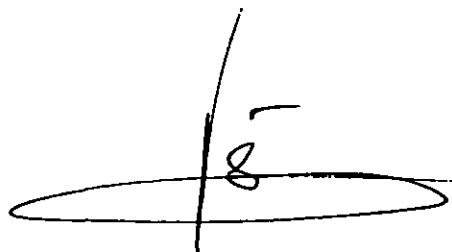
Uitgesproken in het openbaar op 12 juni 2007

210

Verzonden:

12 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/30176 (beroep) en AWB 06/30177 (verzoek)

V-nr:

inzake: geboren op van Turkse nationaliteit, wonende te
eiser/verzoeker, hierna te noemen eiser,
gemachtigde: mr. drs. M.J.G. Schroeder, uit Rotterdam,

tegen: de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.R. Verdoner, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij e-mailbericht van 11 mei 2003 heeft D.F. Turk (Turk), werkzaam bij Stichting Vluchtelingenwerk Enschede, verweerders speciale aandacht gevraagd voor de situatie van eiser en verweerder verzocht om gebruik te maken van zijn bevoegdheid eiser alsnog in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Bij brief van 23 juli 2003 heeft verweerder Turk meegedeeld nu eiser is uitgeprocedeerd niet voornemens te zijn zijn standpunt hierin te wijzigen. Bij bezwaarschrift van 12 augustus 2003 heeft eiser hiertegen bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit van 31 mei 2006 niet-ontvankelijk verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moet verlaten.
2. Bij beroepschrift van 19 juni 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. Bij brief van 19 juni 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het beroep en het verzoek zijn ingediend bij brief van 3 juli 2006. Op 21 augustus 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 2 februari 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening. Bij brief van 2 februari 2007 heeft eiser zijn standpunt nog nader onderbouwd.
3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 14 februari 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.
4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat, gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 13 april 2005 (200500292/1), een ander dan de vreemdeling die voor een vreemdeling een zogenaamde 14-1 brief heeft geschreven, geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb.

De brief van 11 mei 2003 is daarom niet aan te merken als een aanvraag in de zin van de Awb en het antwoord daarop is geen besluit waartegen bezwaar openstaat.

2. Eiser heeft in beroep – zakelijk weergegeven – het volgende aangevoerd. Verweerder heeft het bezwaarschrift ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het bezwaar richtte zich tegen de brief van verweerder van 23 juli 2003. Deze brief kan wel als bezwaar worden aangemerkt omdat Turk als gemachtigde van eiser heeft opgetreden. Verweerder had deze aanvraag in behandeling moeten nemen. Subsidiair heeft eiser aangevoerd dat de brief van 23 juli 2003 moet worden gezien als een handeling ten aanzien van de vreemdeling als zodanig als bedoeld in artikel 72, derde lid van de Vw 2000. Meer subsidiair is aangevoerd dat verweerder het door eiser ingediende bezwaarschrift diende aan te merken als een aanvraag en als zodanig in behandeling had moeten nemen.

3. Ingevolge artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Het derde lid van dit artikel bepaalt dat ten aanzien van rechtspersonen als hun belangen mede worden beschouwd de algemene en collectieve belangen die zij krachtens hun doelstellingen en blijkens hun feitelijke werkzaamheden in het bijzonder behartigen.

4. Met partijen is de rechtbank van oordeel dat Turk niet als belanghebbende kan worden aangemerkt, nu zijn belang niet rechtstreeks bij de brief van 23 juli 2003 is betrokken. Dit betekent dat indien Turk niet gemachtigd was namens eiser een zogenoemde 14-1 aanvraag in te dienen, zijn e-mail van 11 mei 2003 niet kan worden aangemerkt als aanvraag, zodat de reactie van verweerder hierop per brief van 23 juli 2003 niet kan worden aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

5. De stelling van eiser dat Stichting Vluchtelingenwerk Enschede als gemachtigde van eiser dient te worden aangemerkt en dat verweerder eiser in de gelegenheid had moeten stellen de aanvraag aan te vullen door een schriftelijke machtiging te overleggen wordt door de rechtbank niet gevolgd. Uit de bewoordingen van het e-mailbericht van 11 mei 2003 blijkt op geen enkele wijze dat namens eiser een verzoek gedaan wordt om speciale aandacht voor zijn situatie. Verweerder heeft Turk van de Stichting Vluchtelingenwerk Enschede derhalve niet hoeven aanmerken als gemachtigde van eiser.

6. In het bezwaarschrift van 12 augustus 2003 heeft eiser zich subsidiair op het standpunt gesteld dat op grond van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 de brief van verweerder van 23 juli 2003 dient te worden aangemerkt als een met een besluit gelijk te stellen handeling van een bestuursorgaan ten aanzien van een vreemdeling als zodanig en waartegen bezwaar mogelijk is.

7. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit in het geheel niet is ingegaan op deze in bezwaar aangevoerde gronden. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het bestreden besluit op dit punt in strijd met artikel 7:12 van de Awb een deugdelijke motivering ontbeert. Het beroep zal dan ook gegrond worden verklaard en het bestreden besluit zal worden vernietigd.

8. De rechtbank ziet evenwel aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Daartoe wordt het volgende overwogen.

9. Uit de brief van verweerder van 23 juli 2003 blijkt niet van een handeling jegens eiser als zodanig. In voornoemde brief staat het volgende vermeld:

"Voor zover u met uw brief beoogt op de hoogte gesteld te worden van de uitkomst van een eventuele beoordeling van de zaak van betrokkene, dan geldt het volgende. Ik kan niet inhoudelijk op de procedure van betrokkene ingaan, omdat ik zonder toestemming geen persoonsgegevens van betrokkene aan derden kan verstrekken, gelet op de wet bescherming persoonsgegevens."

De weigering om aan Turk informatie te verschaffen kan niet worden gezien als een feitelijke handeling jegens eiser, omdat de weigering niet is gericht aan eiser maar aan Turk. Voorts wordt in de brief van 23 juli 2003 aan Turk meegedeeld wat verweerders visie is op de zaak van eiser, te weten dat verweerder niet voornemens is zijn standpunt te wijzigen. Naar het oordeel van de rechtbank is hierbij geen sprake van een handeling maar enkel van een mededeling over de huidige stand van zaken, zodat de brief van 23 juli 2003 niet kan worden aangemerkt als een handeling in de zin van artikel 72, derde lid, van de Awb.

10. Meer subsidiair heeft eiser in beroep aangevoerd dat de brief van 12 augustus 2003 niet alleen als een bezwaarschrift dient te worden aangemerkt maar dat de brief tevens een aanvraag bevat nu eiser daarin verzoekt de inhoud van de brief van Vluchtelingenwerk als herhaald en ingelast te beschouwen. Tevens houdt voornoemde brief een prematuur bezwaar in tegen het niet tijdig beslissen op die aanvraag, welk bezwaar ontvankelijk is nu uit de brief van 23 juli 2003 blijkt dat verweerder de aanvraag niet zal toewijzen. Nu op dit premature bezwaar door verweerder niet tijdig is beslist, moet het bij de rechtbank ingediende beroep tevens worden aangemerkt als zijnde een beroep gericht tegen de weigering tijdig te beslissen op het ingestelde bezwaar tegen de weigering te beslissen op het de bij brief van 12 augustus 2003 ingediende aanvraag.

11. De rechtbank volgt de stelling van eiser niet dat de brief van 12 augustus 2003 dient te worden aangemerkt als een aanvraag en overweegt daartoe als volgt. In de brief wordt uitdrukkelijk gesteld dat eiser bezwaar maakt tegen de beslissing van 23 juli 2003 waarin het verzoek wordt afgewezen om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid en eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van schrijnende humanitaire omstandigheden. In de brief verwijst eiser enkel naar de brief van Turk specifiek ter onderbouwing van het beroep op schrijnende omstandigheden. Voorts wordt in het petitum van het bezwaarschrift verzocht om herziening van de afwijzende beschikking en verlening van een verblijfsvergunning. Deze formulering duidt op een verzoek om heroverweging van een primaire beslissing. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de brief van 12 augustus 2003 niet dat het hier een aanvraag betreft waarop verweerder een primair besluit zou moeten nemen, laat staan een ontvankelijk prematuur bezwaar tegen een weigering op deze aanvraag te beslissen. Aan de rest van de onder punt 11 weergegeven grief van eiser komt de rechtbank dan ook niet toe.

12. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder het bezwaar van eiser terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

13. Eiser heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat nu verweerder in strijd met artikel 8:42, eerste lid, van de Awb pas op 2 februari 2007 een verweerschrift aan de rechtbank heeft gezonden het verweerschrift uit het dossier dient te worden verwijderd en aan verweerder te worden geretourneerd. Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS heeft artikel 8:31 van de Awb niet op het indienen van een verweerschrift betrekking. Verweerder heeft het verweerschrift weliswaar niet binnen de termijn zoals bedoeld in artikel 8:42, eerste lid, van de Awb ingezonden, maar nu de wet daaraan geen consequenties verbindt en het verweerschrift is ingediend binnen de in artikel 8:58, eerste lid, van de

Awb neergelegde termijn, gaat de rechtbank aan de overschrijding van de termijn van artikel 8:42, eerste lid, van de Awb voorbij.

14. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

15. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening.

16. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

17. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

18. De rechtbank ziet in de omstandigheid dat het beroep gegrond is verklaard geen aanleiding om met toepassing van het bepaalde in artikel 8:84, vierde lid, j^o artikel 8:75 van de Awb verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het verzoek bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Hiertoe wordt overwogen dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand blijven. De omstandigheid dat het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening tegelijkertijd door de rechtbank zijn behandeld maakt dit niet anders.

19. Onder de gegeven omstandigheden is er evenmin geen aanleiding om toepassing te geven aan artikel 8:82, vierde lid, van de Awb, waarin is bepaald dat de uitspraak kan inhouden dat het betaalde griffierecht geheel of gedeeltelijk wordt vergoed door de rechtspersoon, aangewezen door de voorzieningenrechter.

III. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/30176

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,-- (zegge: zeshonderd vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 141,-- (zegge: honderd en eenenveertig euro).

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/30177

- wijst het verzoek af.

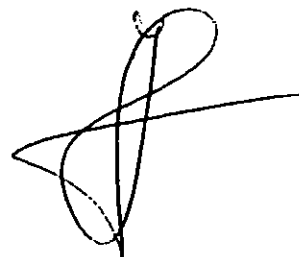
Deze uitspraak is gedaan op 28 februari 2007 door mr. C.I.H. Fockens, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. E.E. van Wiggen-van der Hoek, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier is buiten staat deze uitspraak te ondertekenen.

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

01 MAART 2007

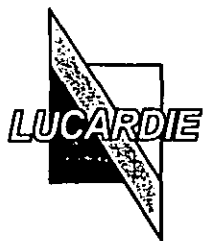
Conc: MSj

Coll:

D: C

VOORZITTER: C.I.H. FOCKENS, De Griffier: E.E. VAN WIGGEN-VAN DER HOEK,
AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK, Afdeling Bestuursrechtbank te Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

advocaten & procureurs

mr C.A. Lucardie
mr. drs. J. de Visser
mr. S. Sûzen *

juristen

mr. drs. M.J.G. Schroeder

Aan:

Raad van State

Afdeling bestuursrechtspraak

Hoger beroep vreemdelingenzaken

Kneuterdijk 22 DEN HAAG

(ingediend bij de postkamer: Paleisstraat 3)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
28 MRT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PLA:

Datum : 28 maart 2007
Uw kenmerk : —
Reg. nr. : AWB 06/30176 (beroep) en AWB 06/30177 (verzoek)
V-nummer :
Onderwerp : hoger beroepschrift

Hierbij stel ik ondergetekende mr. C.A. Lucardie, advocaat te 's-Gravenhage, kantoor houdende in de Burgemeester Marijnenlaan 123, namens appellante hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage (zittinghoudende te Amsterdam) d.d. 28 februari 2007, reg. nr. 'AWB 06/30176 (beroep) en AWB 06/30177 (verzoek)' (productie 1). De uitspraak is verzonden op 1 maart 2007.

Ik verklaar, tot het instellen van het hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Appellant, die geen vaste woon- of verblijfplaats heeft, kiest woonplaats op mijn kantoor (Burgemeester Marijnenlaan 123, 2585 DV Den Haag).

In afdeling 2 hieronder vermeld ik twee grieven tegen de bestreden uitspraak.

1.	CASUSPOSITIE / PROCESVERLOOP	2
2.	GRIEVEN TEGEN DE UITSPRAAK VAN DE RECHTBANK.....	2
	Grief 1: tegen de instandhouding van de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit	2
	Grief 2: tegen de betaling van de proceskosten door de Staat aan de griffier	5
3.	CONCLUSIE EN VERZOEK	5
4.	PRODUCTIES	5

Advocaten en juristen voeren praktijk onder eigen verantwoordelijkheid en voor eigen rekening en risico.
* oefent de praktijk uit onder verantwoordelijkheid en voor rekening en risico van mr. C.A. Lucardie.
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.

1. Casuspositie / procesverloop

Bij verzoek d.d. 11 mei 2003 verzocht Vluchtelingenwerk en Opvang Nieuwkomers Enschede ("Vluchtelingenwerk") verweerder, de zaak van appellant opnieuw te bezien en gebruik te maken van zijn bevoegdheid om hem alsnog een verblijfstitel te verlenen. In deze brief bleek niet dat Vluchtelingenwerk handelde als gemachtigde dan wel als vertegenwoordiger van appellant.

Verweerder beantwoordde de brief op 23 juli 2003. De brief van verweerder is niet aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Op 12 augustus 2003 maakte appellant bezwaar. In het hiertoe aan verweerder gezonden schrijven (productie 2) verwees hij *"naar de brief die door vluchtelingenwerk is gestuurd. [Appellant verzocht] om de inhoud van die brief hier als herhaald en ingelast te beschouwen."* Hij verzocht verweerder, *"[hem] alsnog een verblijfsvergunning te verlenen"* en ondertekende de brief zelf.

Bij besluit d.d. 31 mei 2006 (sic!) verklaarde verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk.

Appellant stelde beroep in bij de rechtbank.

Bij uitspraak d.d. 28 februari 2007, reg. nr. (voor zover hier bestreden:) AWB 06/30176, verklaarde de rechtbank (zittinghoudende te Amsterdam) het beroep gegrond, vernietigde het besluit d.d. 31 mei 2006, maar liet de rechtsgevolgen ervan in stand. De rechtbank veroordeelde verweerder in de kosten, te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

De bestreden uitspraak is verzonden op 1 maart 2007.

2. Grieven tegen de uitspraak van de rechtbank

Appellant kan zich met twee onderdelen van de bestreden uitspraak niet verenigen.

Volgens appellant bepaalde de rechtbank ten onrechte,

1. dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit d.d. 31 mei 2006 in stand blijven;
2. dat Staat der Nederlanden de kosten diende te betalen aan de griffier.

Hieronder vermeldt appellant de gronden waarop hij zich daarmee niet kan verenigen.

Grief 1: tegen de instandhouding van de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit

Appellant betoogde dat zijn brief d.d. 12 augustus 2003 (productie 2) niet anders kon worden aangemerkt dan als *'een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen'* in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb. Verweerder had hierop een inhoudelijk besluit (in primo) dienen te nemen, waartegen bezwaar open staat. Dat appellant omtrent de aard van het te nemen besluit dwaalde maakt dit niet anders, nu appellant duidelijk formuleerde wat hij inhoudelijk beoogde.

Onderzoeken we de brief d.d. 12 augustus 2003 van appellant. Hij begon met de aanhef:

"Excellentie,

Ondergetekende, geboren op en in het bezit van de Turkse nationaliteit maakt bezwaar tegen uw beschikking (...)".

Verderop verzocht hij (*"ondergetekende"*) verweerder, de inhoud van de brief d.d. 11 mei 2003 *"hier als herhaald en ingelast te beschouwen"*.

Appellant eindigde met:

"REDENEN WAAROM: Ondergetekende zich thans wendt tot Uwe Excellentie met het eerbiedig verzoek om de afwijzende beschikking te herzien en aan ondergetekende alsnog een verblijfsvergunning te verlenen.

Hoogachtend,

Volgens appellant kan niet worden weggeredeneerd, dat hij (als rechtstreeks belanghebbende) verweerder schriftelijk verzocht, hem een verblijfsvergunning te verlenen op grond van schrijnende humanitaire omstandigheden.

De rechtbank volgde appellant niet in diens betoog en overwoog:

"10. Meer subsidiair heeft eiser in beroep aangevoerd dat de brief van 12 augustus 2003 niet alleen als een bezwaarschrift dient te worden aangemerkt maar dat de brief tevens een aanvraag bevat nu eiser daarin verzoekt de inhoud van de brief van Vluchtelingenwerk als herhaald en ingelast te beschouwen. (...)

11. De rechtbank volgt de stelling van eiser niet dat de brief van 12 augustus 2003 dient te worden aangemerkt als een aanvraag en overweegt daartoe als volgt. In de brief wordt uitdrukkelijk gesteld dat eiser bezwaar maakt tegen de beslissing van 23 juli 2003 waarin het verzoek wordt afgewezen om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid en eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van schrijnende humanitaire omstandigheden. In de brief verwijst eiser enkel naar de brief van Turk specifiek ter onderbouwing van het beroep op schrijnende omstandigheden. Voorts wordt in het petitum van het bezwaarschrift verzocht om herziening van de afwijzende beschikking en verlening van een verblijfsvergunning. Deze formulering duidt op een verzoek om heroverweging van een primaire beslissing. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de brief van 12 augustus 2003 niet dat het hier een aanvraag betreft waarop verweerder een primair besluit zou moeten nemen, (...).

12. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder het bezwaar van eiser terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard."

Appellant – die de brief d.d. 12 augustus 2003 zonder rechtskundige bijstand had geschreven – erkent dat hij in rechte dwaalde waar hij meende, dat verweerder een besluit d.d. 23 juli 2003 diende te heroverwegen in de zin van artikel 7:11 Awb: het antwoord van verweerder aan Vluchtelingenwerk was immers geen besluit. De rechtbank overwoog derhalve juist, dat verweerder de brief d.d. 12 augustus 2003 'als bezwaarschrift' terecht niet-ontvankelijk had verklaard.

Ten onrechte oordeelde de rechtbank evenwel, dat verweerder hiermee kon volstaan. Dat miskent dat op 12 augustus 2003 een schriftelijk ingediende wil van appellant bij verweerder is ingediend, gericht op de verkrijging van een verblijfsvergunning.

De rechtbank zei met zoveel woorden: "Meneer , u verzocht op 12 augustus 2003 weliswaar om een verblijfsvergunning, maar deed dat verkeerd. U verzocht namelijk om een vergunning op basis van een volledige heroverweging ex nunc¹, terwijl u hierom had moeten verzoeken op basis van een volledige overweging ex nunc². Omdat u niet op basis van een eerste, maar op basis van een herhaalde overweging om een vergunning verzocht, wordt u thans geacht, niet om een verblijfsvergunning te hebben verzocht."

Nu appellant zich tot verweerder had gewend "met het eerbiedig verzoek om (...) aan ondergetekende alsnog een verblijfsvergunning te verlenen", moet worden geconstateerd dat het woordje 'alsnog' in die zinsnede hem de das heeft omgedaan.

Naar opvatting van appellant kan aan zijn brief d.d. 12 augustus 2003 niet de strekking worden toegedicht, dat hij alleen dan een verblijfsvergunning wenst, indien hij op 11 mei 2003 een aanvraag heeft ingediend waarop afwijzend is beslist, maar anders niet.

---

¹ als bedoeld in artikel 7:11 Awb

² als bedoeld in artikel 3:2 Awb

Artikel 7:1 Awb wijst de bezwaarprocedure aan als vorm van bestuurlijke heroverweging die aan het beroep op de rechter vooraf moet gaan. De toelichting bevestigt de tweeledige functie van de procedure: rechtsbescherming en verlengde besluitvorming³:

Enerzijds gaat het om een onderdeel van de rechtsbescherming met een relevante zee- en voorbewerkingsfunctie. Anderzijds vindt een 'bevredigende afronding van de bestuurlijke besluitvorming' plaats, waarbij het zeker niet alleen gaat om toetsing op rechtmatigheid, maar alle aspecten van de besluitvorming die mogelijk nog onvoldoende aandacht kregen nader worden gezien en feilen aan de primaire besluitvorming worden hersteld. Uitdrukkelijk is vastgehouden aan de door de AROB-rechter geëiste volledige heroverweging.⁴

Tijdens de bevredigende afronding van de bestuurlijke besluitvorming kunnen alle aspecten van de besluitvorming die mogelijk nog onvoldoende aandacht kregen nader worden gezien!

De fase van bezwaar wijkt – qua 'verlengde besluitvorming' – niet wezenlijk af van de fase daarvoor. Het bestuursorgaan maakt slechts een herhaald gebruik van dezelfde bevoegdheid. De aanvraag kan worden verduidelijkt, nadere informatie kan worden ingebracht, er bestaat een hoormoment, en gebreken kunnen worden hersteld.

Appellant erkent dat het ontbreken van een aanvraag niet is aan te merken als een gebrek dat in bezwaar kan worden hersteld. Het bezwaar is daarom terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Dit is echter geen 'bevredigende afronding van de bestuurlijke besluitvorming', nu appellant verweerder op 12 augustus 2003 schriftelijk had verzocht, hem een verblijfsvergunning te verlenen op grond van schrijnende humanitaire omstandigheden.

Dit verzoek kon niet worden genegeerd. Naast de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar behoorde verweerder een inhoudelijk besluit in primo te nemen op de brief van 12 augustus 2003, aangemerkt als aanvraag in de zin van artikel 1:3 Awb. Pas dan is de bestuurlijke besluitvorming bevredigend afgerond, zoals het de wetgever voor ogen stond.

Tot zover de 'verlengde besluitvorming'. Rest het aspect rechtsbescherming.

In casu is overduidelijk dat appellant verweerder om een verblijfsvergunning heeft verzocht. In hoeverre dient hem dan een rechtsdwaling hierboven beschreven na drie jaar fataal te worden?

De rechtbank oordeelde impliciet dat appellant geen recht op een toe- of afwijzing van zijn inhoudelijk verzoek had, omdat hij zijn verzoek in een bezwaarschrift had vervat, waar een aanvraag was aangewezen. Geen acht sloeg de rechtbank op de omstandigheid, dat verweerder drie volle jaren nodig had, om dat inzicht aan appellant bekend te maken.

Appellant concludeert dat de rechtbank ten onrechte niet aan verweerder heeft opgedragen, de brief van appellant d.d. 12 augustus 2003 alsnog als aanvraag in behandeling te nemen.

---

³ Kamerstukken II 1988/99, 21 221, nr. 3, p. 114-118

⁴ Kamerstukken II 1988/99, 21 221, nr. 3, p. 159

Grief 2: tegen de betaling van de proceskosten door de Staat aan de griffier

Appellant voerde de beroepsprocedure zonder toevoeging krachtens de Wet op de rechtsbijstand. In de bestreden uitspraak veroordeelde de rechtbank verweerder in de proceskosten, te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier'.

Artikel 8:75, tweede lid, eerste volzin, Awb luidt:

In geval van een veroordeling in de kosten ten behoeve van een partij aan wie ter zake van het beroep op de rechtbank, het bezwaar of het administratief beroep een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, wordt het bedrag van de kosten betaald aan de griffier.

Nu ter zake van het beroep geen toevoeging was verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, heeft de rechtbank ten onrechte bepaald, dat de kosten aan de griffier worden betaald.

Appellant concludeert dat de rechtbank had moeten bepalen, dat de kosten aan appellant dienden te worden betaald. Hiertoe strekt de tweede grief in hoger beroep.

3. Conclusie en verzoek

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en verzoekt uw Afdeling bestuursrechtspraak,

- de bestreden uitspraak te vernietigen;
- de zaak terug te wijzen naar de rechtbank, of zelf in de zaak te voorzien;
- verweerder te veroordelen in de kosten van het hoger beroep.

Hoogachtend,

Mr. C.A. LUCARDIE
ADVocaAT en PROCUREUR

mr. C.A. Lucardie

4. Producties

1. Rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Amsterdam, enkelvoudige kamer vreemdelingenkamer:
uitspraak d.d. 28 februari 2006 (verzonden op 1 maart 2007)
reg.nr. AWB 06/30176 (beroep) en AWB 06/30177 (verzoek)
2. brief van appellant aan verweerder d.d. 12 augustus 2003 (bevindt zich ook in het dossier)